

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608066967792/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Faders og Moders, de stridige to, nu naglede til et og samme Evigheds Tegn: gennemboede af Jærnets Mærke, den jordsøgende Magnet, præntet på deres, som på hver af »Bjærgets» andre Gravstene.

Og i Aften – Steffan vilde nikke, men folte sit Nakkeben stivnet – forstod han Faders Lytten til de stumme Navne, til sit Blods dultede Kilde. For der kom jo et Spørgsmål til Steffan selv fra den hvide Pyramide, fra dens tredje Beboer, hans Tvillingbroder. Og som Steffan nu sov, mættet ved hvad han fik og gav, uforpligtet af alt og alle, uafhængig af Susanna og ej behovende hende, og dog uden Olofs spotske Smil, i nøjsom Taknemlighed, svarede han:

Mikael, se jeg er kommet til dig med min Andel af Livet – vrag den ikke! mer *kan* ikke bringes! Du gav mig det Hele, *du* Krav som mit – så del nu Høsten med mig!

Men Steffan fornåm en Bevægelse, vagt, som i hin anden tidlige Søvn, hint andet Fællesskab med Broderen – af Moders Fjed, der bar dem mod deres Skæbne? Nej, nu bar han den i sig selv! Men Mikael, rørte *han* sig? sled *han* sig løs af deres Fællesskab, nu som da? frasagde han sig Steffan som Tvilling?

»Steffan! Steffan!»

Ja, ja – han skubbede sig – gå da! jeg vidste det, altid, i Nætterne på Morgongåfva, over for Susans Smil og Bryntes vagtsomme Pande: jeg rogtede ikke *din* Del, Mikael, kun min egen! Nuet, Rusen, der bedøver og befrier, *du* vilde den ikke – Døgnet vilde du, Arbejdet, der binder, det tro Fællesskab, den delte Lykke – Slægtens, Århundredets, det use!viske, lange Liv ...

Misbrugte jeg det betroede? Kender du mig da, Mikael, du som så tidligt forlod mig, tidligt sagde dig fri for vort fælles Jeg? – og tog mit halve med dig, min halve Kraft, mit halve Mod og gav det hen i Jorden ... Eller – tog du det *hele* for *dig*? lod du mig ene beholde Nægget og Tvivlen, det hvide Blod? Bød du mig, énarmet og halt, med overtevne Muskler og Sener at løfte Jærnets Tegn?

Men du : din evige Drøm, i Moders, i Jordens Skød, *kender* du Tegnet? så du det over Blinde-Olles Fattigtæg, over Mychowitz' Valplader? over Barchäus' Flugt fra Hjemmet? Tog du *min* Part af Muskler og Nerver, og gav du mig *din* af *Øjne* og Hjærte?

Susanna, var hun os bestemt, os »Bjærgets» Herrer, dets og vor Slægts Evighed? Og lader jeg Brynte, den Fremmede, Trællen, røre den gennem hende?